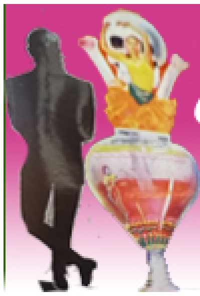

గణగణ మోగిన గంట

- కొమ్మూరి సాంబశివరావు

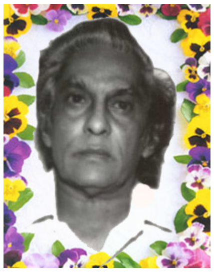

(గత సంచిక తరువాయి)

"నేనూ అదే అన్నాను ఆయనతో. ఈ మొగాళ్ళు వినిపించుకుంటేగా.. మొండి ధైర్యం" అన్నది సావిత్రి.

"ఆలోచించగా నువ్వు చెప్పినదే వివేకమైన పనేమో అనుకుంటాను కమలా! కర్మ యిత్యాదులు నేను మద్రాసులో మా యింట్లో చేస్తాను. రాదలచుకున్న వాళ్ళు మద్రాసుకు రండి" అన్నాడూ శ్రీనివాసరావు.

అందరూ ఒక్కసారిగా నిట్టూర్చారు.

"అయితే ఆలస్యం దేనికి? రేపు పొద్దున్నే బయలుదేరవచ్చుగా" అన్నది కమల. శ్రీనివాసరావు తల వూపాడు.

"బావ ఎక్కడా లేడు" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి అక్కడికి వచ్చి.

"తలుపులు అన్నీ వేసి ఉన్నాయా?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"అదే విచిత్రం. పెరట్లోకి వెళ్ళే తలుపు ప్రభ తీసి తిరిగి వచ్చి వేశాడు.

ఇంకే తలుపూ తీసి లేదు. అన్నీ వేసే ఉన్నాయి" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"అయితే ఇంట్లోనే ఎక్కడో ఉండి వుండాలి. సరిగా వెతికారా? పూజామందిరంలో చూశారా?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఆహా! పూజగదీ, స్నానాల గదీ, కొట్టుగదీ అన్నీ వెతికాం. ఎక్కడా లేడు" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"తలుపులన్నీ వేసివుండగా మనిషి కనిపించకుండా యెలా పోతాడు? సరిగా వెతకలేదన్నమాట" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు విసుగ్గా.

అన్నకి ఎదురు జవాబు చెప్పటం యిష్టంలేక క్రిష్ణమూర్తి మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

"నేనూ, కిట్టూ ఆడవాళ్ళకి ఇక్కడ తోడుంటాము. నువ్వూ, ప్రభా వెళ్ళి వెతకండి" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"రా ప్రభా!" అంటూ వెంకటరత్నం చేతిలోంచి లాంతరు తీసుకుని శ్రీనివాసరావు బయలుదేరాడు.

13

వెంకటరత్నం, క్రిష్ణమూర్తి వెతుకుతూ వచ్చినపుడు వసంత గదిలోకి వెళ్ళి రామచంద్రరావు కనిపించాడా అని రాధని అడిగారు. అసలు గొడవేమిటి అని రాధ అడగ్గా వసంతకి వినిపించకుండా రహస్యంగా చెప్పారు.

"రామచంద్రరావు బావ యిటు రాలేదు. చప్పుడు చెయ్యకండి. అక్కయ్య మళ్ళీ నిద్రపోయింది. పాపం ఆ బాత్‌రూం సంఘటనతో మతిపోయినంత పనయింది" అన్నది రాధ.

పదిహేను నిమిషాల తర్వాత శ్రీనివాసరావు, ప్రభాకరరావు అక్కడికి వచ్చారు. "రామచంద్రరావు కనిపించాడా?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"లేదే? ఇందాక కిట్టు, వెంకటరత్నం బావా వచ్చారు వెతుక్కుంటూ" అన్నది రాధ.

రామచంద్రరావు యింట్లో ఎక్కడా కనిపించలేదనీ, తలుపులన్నీ వేసిన గడియలు వేసినట్లు వున్నాయనీ, రేపు యిల్లు ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపోవడానికి నిశ్చయించుకున్నామనీ చెప్పాడు శ్రీనివాసరావు.

"ప్రభ అన్నయ్య?" అడిగింది రాధ.

"ఊళ్ళో యింకో యిల్లు తీసుకుంటాడు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. ప్రభాకరరావు ఏం మాట్లాడలేదు.

రాధ నిట్టూర్చి "ఈ గొడవలకి మూలకారణమేమిటో తెలుసుకోవాలని వుంది. కానీ -" వాక్యం పూర్తి చెయ్యకుండా ఆపేసింది.

శ్రీనివాసరావు నవ్వి "నాకూ వుంది. పోనీ మనిద్దరం వుండిపోదామా ఏమిటి?" అన్నాడు.

రాధ కూడా నవ్వి "నాకు అంత ధైర్యం లేదు" అన్నది.

"సరే, నిద్రపొండి" అని వెళ్ళిపోయారు శ్రీనివాసరావు ప్రభాకరరావుని వెంటపెట్టుకుని.

"రాధా!" పిలిచాడు సుందరరావు మృదువుగా.

"ఏమిటి?" అడిగింది రాధ.

"రేపు ఎవరిదారిన వాళ్ళు ఊరికి వెళ్ళిపోతున్నాంగా?" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"అయితే?" అన్నది రాధ.

"రాధా" అని నిట్టూర్చాడు సుందరరావు.

"నీకు మళ్ళీ జబ్బేదో వస్తున్నట్లున్నది" అన్నది రాధ నవ్వుతూనే.

"నువ్వు అంటే నాకెంత యిష్టమో నీకు తెలియదు" అన్నాడు అతను.

"పాపం, అక్కయ్య నిద్రపోతోందికదా అని యిలాటి మాటలా" అన్నది రాధ.

"ఇటువంటి అవకాశం మళ్ళీ దొరక్కపోవచ్చు" అన్నాడు సుందరరావు.

"ఇటువంటి అవకాశం మళ్ళీ కలగకుండా వుండేందుకు నా సర్వశక్తులా ప్రయత్నిస్తాను" అన్నది రాధ నవ్వుతూ.

"రాధా!"

"ఆ!"

"నువ్వు చాలా నిర్మలమైన మనిషిలా మాట్లాడతావేం?" అన్నాడు సుందరరావు.

"అంటే?" కోపంగా అడిగింది రాధ.

"మీ కాలేజీలో జోసఫ్ అనే కుర్రాడితో -"

"నీకెలా తెలుసు?" అడిగింది రాధ.

"తర్వాత మోహన్ అనే కుర్రాడితో -"

"నీకీ విషయాలన్నీ ఎలా తెలుసు?" రాధ అతన్ని సమీపించింది.

"ఎలా తెలిస్తేనేం? నేనొక్కణ్ణే పనికిరాకపోయానా?" అడిగాడు సుందరరావు వెటకారంగా.

"ఏయ్! సుందరరావు. నేను చాలా నిర్మలమైన మనిషినని నీతో చెప్పలేదు. విచ్చలవిడిగా తిరిగే మనిషినే కావచ్చు. కానీ మా అక్కయ్య కట్టుకున్న మొగుడితో సంబంధం పెట్టుకునేంత నీచురాల్ని కాదు. వసంతంటే నాకు చాలా యిష్టం. ఇక మళ్ళీ యీ విషయం మాట్లాడక" అని ఆ గదిలోంచి రాధ చరచరా వెళ్ళిపోయింది.

సుందరరావు విసుగ్గా సిగరెట్ వెలిగించి "డామ్ ది ఉమన్" అన్నాడు.

రాధ చరచరా మెట్లు దిగింది. మెట్ల కిందకి చేరుకునే సమయానికి కుడివైపు నించి శ్రీనివాసరావూ, ప్రభాకరరావూ ఎదురు వచ్చారు. రాధ చెయ్యి శ్రీనివాసరావు చేతిలో లాంతరకి తగిలి కింద పడింది చిమ్నీ పగిలి గాజు ముక్కలు అటూ యిటూ పడ్డాయి.

"ఏం రాధా! ఏమైంది? అలా పరిగెత్తుకు వస్తున్నావేం?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఏం లేదన్నయ్యా! నేనూ రామచంద్రరావు బావకోసం వెతుకుదామని వచ్చాను."

"అబద్ధం చెబుతున్నావు. ఏదో జరిగింది. ఏవిటి చెప్పు!" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"అబ్బబ్బ! ఏం లేదన్నయ్యా! త్వరత్వరగా మెట్లు దిగాను. అంతే."

"సరే, కదలక. ఆ గాజుముక్కలు నేలమీదంతా పడ్డాయి" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"నేను చెప్పులు వేసుకున్నాను. బహుశా నీకు చెప్పులు వుండి వుండవు" అన్నది రాధ.

"అవును రాధా! నేను చెప్పులు వేసుకుని రాలేదు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"అయితే మీరిద్దరూ యిక్కడే ఉండండి. నేను కిట్టు అన్నయ్య గదికి వెళ్ళి దీపం తెస్తాను" అని రాధ వెళ్ళి కాసేపట్లో లాంతరు తీసుకు వచ్చింది.

"అదేమిటి చేతిలో?" అడిగాడు ప్రభాకరరావు.

"చీపురు. ఈ గాజు పెంకులు ఊడ్చి ఓ మూలకు తోసెయ్యొద్దూ! లేకపోతే ఎవరికన్నా గుచ్చుకుంటాయి" అన్నది రాధ.

"ఈ యింట్లో మనందరికన్నా ప్రెజన్స్ ఆఫ్ మైండ్ రాధ ఒక్కతికే ఉంది. ఆ లాంతరు యిలా తే, నేను పట్టుకుంటాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

రాధ చీపురుతో ఊడవడం ప్రారంభించింది. గాజు పెంకులన్నీ ఓ పక్కకి తోసింది. వాటిని చీపురుతో మెట్ల కింది గూడువైపు తోస్తోంది.

"చాల్లే. అటు ఎవరు వస్తారు?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఎందుకయినా మంచిది, ఆ గూడు కిందికి తోసేస్తాను" అన్నది రాధ.

శ్రీనివాసరావు లాంతరు వెలుగు చూపిస్తూ కొంచెం ముందుకి జరిగాడు. రాధ వొంగి ఆ గాజు పెంకులని గూడు కిందికి తోయబోయి చటుక్కున వెనక్కి అడుగు వేసి శ్రీనివాసరావు చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుంది.

"ఏమిటి రాధా?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు కంగారుగా. శ్రీనివాసరావు ముందుకి అడుగువేసి, లాంతరు పెట్టి తొంగి చూసి "ఇంకెవరూ రామచంద్రరావు. ఈ గూడు కిందికి వచ్చి ఎందుకు పడుకున్నాడో?" అంటూ "రామచంద్రరావూ!" అని పిలిచాడు.

రామచంద్రరావు పలకలేదు.

"చాలా గాఢ నిద్రలో ఉన్నట్లున్నాడు. ప్రభా! ఆ గూడు కిందకి వెళ్ళి అతన్ని లేపు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. ప్రభాకరరావు గూడు కిందికి వెళ్ళి "రామచంద్రరావూ లేవవయ్యా!" అంటూ అతన్ని తోశాడు.

"ఇంకా లేవడంలే?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"అన్నయ్యా! నువ్వు రావలసిందే" అన్నాడు హీన స్వరంలో ప్రభాకరరావు. శ్రీనివాసరావు లాంతరు నేలమీద పెట్టి గూడు కిందికి వొంగాడు. "ఎందుకు లేవడం లేదు?" అడిగాడు తమ్ముణ్ణి.

"ఇక అసలు లేవడనుకుంటాను. నాడి లేదు" అన్నాడు ప్రభాకరరావు.

"నాన్‌సెన్సు. నాడి విషయం నీకేం తెలుసు?" అంటూ రామచంద్రరావు జబ్బ పట్టుకుని లాగాడు శ్రీనివాసరావు. రామచంద్రరావు మొహం గోడవైపు ఉండడం వల్ల శ్రీనివాసరావు అతని మొహం చూడలేదు. కానీ జబ్బ పట్టుకుని లాగుతున్నప్పుడే ప్రాణం లేదని

గ్రహించాడు. గూడు కింద నుంచి బయటికి లాగగానే శ్రీనివాసరావు లాంతరు తీసుకుని రామచంద్రరావు మొహం మీద వెలుగు వేసి చూశాడు.

కళ్ళు గుడ్లు వెళ్ళుకు వచ్చాయి. నాలిక నోట్లోంచి బయటికి వచ్చి ఉబ్బిపోయింది. మొహం అంతా నల్లబడిపోయింది. మెడ ఉబ్బింది.

గుండె మీద చెయ్యిపెట్టి చూశాడు. తర్వాత నాడి చూశాడు. "క్విక్, త్వరగా కాళ్ళు పట్టుకో. రాధా! లాంతరు తీసుకో" అని భుజం పట్టుకుని రామచంద్రరావుని పైకి ఎత్తాడు. ప్రభాకరరావు కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు. మెట్ల అవతలకి తీసుకురాగానే "ఊ! పడుకోపెట్టు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. వెంటనే ఆర్టిఫిషియల్ రిస్పిరేషన్ ప్రయత్నించాడు. రెండు నిమిషాల తర్వాత నుదుటి మీద చెమట బొట్లు తుడుచుకుని "ఆశ అనేది అలా ఉంటుంది. పోయాడని తెలిసీ డాక్టర్ని నేనే -" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

రాధ నివ్వెరపోయి చూస్తూ నిలబడింది. నోట మాటలేదు. ప్రాణం పోయిన రామచంద్రరావు కట్టెలా పడి ఉన్నాడు వికృతంగా ఉన్న అతని మొహం చూసి "ఏమిటి అయింది అన్నయ్యా!" అడిగింది రాధ.

శ్రీనివాసరావుకు కూడా ఓ పట్టాన నోట మాట రాలేదు. రామచంద్రరావుని కాసేపు చూసి, మౌనంగా వుండి తరవాత "ఏస్ఫిక్సియా లక్షణాలు కనపడుతూనే ఉన్నాయి. మెడ ఉబ్బింది. నల్లని ఆ గుర్తులు చూడు. ఎవరో గొంతు పట్టుకుని ప్రాణం పోయేంత వరకు పిసికారు" అన్నాడు. రాధ కళ్ళు మూసుకుని "అన్నయ్యా! భయమేస్తోంది" అన్నది.

"రాధా! ఇటువంటి పరిస్థితులలోనే ధైర్యంగా ఉండాలి సుమా! నువ్వూ, సావిత్రీ పిల్లల్ని వసంత గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళి నిద్రపుచ్చడానికి ప్రయత్నించండి. దుర్గకి చెప్పాలి. చెప్పక తప్పదు. పాపం దాని గుండె బద్దలవుతుంది. దాని దుఃఖం నేను చూడలేను" అంటూ శ్రీనివాసరావు మొహానికి చెయ్యి అడ్డుపెట్టుకున్నాడు. కాసేపాగి "దుర్గని మా గదికి తీసుకు వెళ్ళమని చెప్పు కమలని. క్రిష్ణమూర్తినీ, వెంకటరత్నాన్నీ యిక్కడికి రమ్మను. ప్రభా! నువ్వు రాధకి తోడు వెళ్ళు" అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావు గోడకి జారగిలబడి నిలుచున్నాడు. రామచంద్రరావు మొహం వైపు చూడకుండా ఉందామన్నా ఉండలేకపోయాడు. అతని మొహాన్నే చూస్తున్నాడు దెయ్యమే చేసిందా యీ పని. ఇల్లు ఖాళీచేసి వెళ్ళాలని నిన్నే నిశ్చయం చేసుకుని, నిన్న పొద్దున్నే ఎవరి దారిన వాళ్ళం వెళ్ళిపోయి వుంటే యీ ఘోరం జరిగి వుండేదికాదు. ఇల్లాంటి ఆలోచనలు ఏవేవో అతని మనస్సులోకి వస్తున్నాయి. అంతలో ఘొల్లుమని ఏడుపు వినిపించింది. అది దుర్గ ఏడుపు. దుర్గతోపాటు రాధ, కమల, సావిత్రీ కూడా ఏడుస్తున్నారు.

శ్రీనివాసరావు గుండె ఎవరో పట్టి పిసుకుతున్నట్లు అయింది. రామచంద్రరావుకి ముప్పయి ఏళ్ళు, ఇద్దరి పిల్లల తండ్రి. తెలివైనవాడు. వృద్ధిలోకి రావలసిన మనిషి. అతనికి యీ దుర్మరణం ఏమిటంట. ఇక దుర్గ గతేం కాను. తిండికి ఉండదని కాదు. తనుండగా అటువంటి స్థితి ఎన్నడూ రాదు. కాని దుర్గ వితంతువు. జబ్బు చేయడం, ప్రమాదం కావడం, మానసికంగా భర్త మరణానికి తయారు కావడం ఏమీలేదు. రాత్రి భోజనాల వేళ కులాసాగా వున్నాడు మాట్లాడాడు, నవ్వాడు. అర్ధరాత్రికల్ల లేడు.

ఇది దెయ్యం పనికాదు. దెయ్యమైతే తన తండ్రి దెయ్యమేగా! తన అల్లుడిని చంపుతాడా! శ్రీనివాసరావు తల విదిలించాడు.

"అన్నయ్యా!" అంటూ భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"కిట్టూ! చాలా ఘోరం జరిగింది."

"దుర్గ రోదన వినలేకుండా ఉన్నానయ్యా!"

"ఏం చేస్తాం కిట్టూ!" అంటూ తమ్ముడి చెయ్యి పట్టుకున్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"వొద్దమ్మా! ఇప్పుడొద్దు. తర్వాత" కమల దుర్గని వారిస్తోంది.

"నేను చూస్తాను. చూడాలి. అయ్యో! ఆయన్ని చూడాలి. ఇంకా ప్రాణం ఉందేమోనర్రా! అన్నయ్యా శీను అన్నయ్యా సరిగా పరిక్ష చేశావా? రాధా నువ్వా యేం చేయలేవుటే? ఎందుకర్రా మీ డాక్టర్లు" పిచ్చిగా కేకలు వేస్తూ వచ్చింది దుర్గ.

శ్రీనివాసరావు చెల్లెలి దుఃఖం చూడలేక మొహం తిప్పేసుకున్నాడు. దుర్గ నేలమీద పడున్న తన భర్తని సమీపించింది. వెలుగు మొహం మీద పడేటట్లు లాంతరు జరిపింది.

"అన్నయ్యా! చూడన్నయ్యా! పాపం ఎంత బాధ పడుతున్నారో యేం చెయ్యలేరా? ఇంజక్షన్ యివ్వు అన్నయ్యా. ఆ స్టెతస్కోప్ తీసుకురా గుండె కొంచెం కొట్టుకుంటోంది చూడు, సరిగా చూడు."

దుర్గకి మతిపోయింది. పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడుతోంది. రామచంద్రరావు జుట్టులోకి చెయ్యి పోనిచ్చి "మీరెందుకండీ బయటికి వెళ్ళారు? ఎక్కడ అలికిడి అయినా ఎందుకండీ మీరు వెళ్ళడం? నిన్ననే వూరికి వెళదామంటే విన్నారా! అందర్నీ వొదిలి వెళ్ళడం ఎలా? అందరితోపాటు వెళదాం అని ఎందుకున్నారండీ? ఈ ఘోరమైన చావుకోసమేనా. ఇప్పుడు అందర్నీ వదిలి ఎలా వెళ్ళారండీ?" అని గగ్గోలు పెడుతోంది.

"దుర్గా! లేవమ్మా లే" అంటూ శ్రీనివాసరావు దుర్గని రెండు భుజాలు పట్టుకుని లేవనెత్తాడు.

దుర్గ శ్రీనివాసరావు ఛాతీమీద తల కొట్టుకుంటూ "అన్నయ్యా! నేనింక బతకడం ఎలా అన్నయ్యా? ఎందుకు అన్నయ్యా నేను బతకడం." అని వెక్కి వెక్కి యేడుస్తోంది.

నెమ్మదిగా దుర్గని నడిపించుకుంటూ క్రిష్ణమూర్తి గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళి చాపమీద పడుకోపెట్టి, చెల్లెలి తల నిమురుతూ పక్కనే కూర్చున్నాడు శ్రీనివాసరావు.

దుర్గ వెక్కి వెక్కి యేడుస్తోంది. కమల, సీత చెరో పక్కన కూర్చుని కళ్ళు తుడుచుకుంటున్నారు. అహల్య చాపమీద చతికిలబడి చెల్లెలి తల తన వొళ్ళోకి లాక్కున్నది. "దుర్గా! దుర్గా!" అంటూ యేడవడం ప్రారంభించింది. రాధ పిల్లలందరినీ భోజనాల సావిట్లో చాపవేసి పడుకోపెట్టింది.

మెట్ల దగ్గర శవం ఉన్న చోటికి వెంకటరత్నం, క్రిష్ణమూర్తి, సుధాకర్, ప్రభాకరరావు చేరుకున్నారు. చెల్లెల్ని ఆడవాళ్ళకి అప్పచెప్పి శ్రీనివాసరావు కూడా శవం ఉన్న చోటికి చేరుకున్నాడు.

"సుందరరావు గదిలోంచి వూడిపడలేదే?" అన్నాడు సుధాకర్.

"వసంతని ఒంటిగా వొదిలి ఎలా వస్తాడు?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"చావుకు కారణం ఏమిటన్నయ్యా" అడిగాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"చెప్పానుగా, ఎస్ఫిక్సియా. ఊపిరాడక పోయాడు. ఇతర లక్షణాలని బట్టి గొంతు పట్టుకుని పిసకడం వల్ల ఊపిరి ఆడలేదని గ్రహించవచ్చు."

"ఇప్పుడు మనమేం చెయ్యాలి?" అడిగాడు సుధాకర్.

"పోలీసులకి తెలియజేయాలి"

"పోలీసులకా? ఎందుకు? వాళ్ళు దెయ్యాన్ని పట్టుకుంటారా?" అడిగాడు ప్రభాకరరావు.

"దెయ్యం అని మనం అంటున్నాం. పోలీసులు ఎలా నమ్ముతారు. జబ్బు చేసి పోతే అవసరం లేదు కాని లేకపోతే పోలీసులకి తెలియజేయాలి" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. "పోలీసు దర్యాప్తు ప్రారంభం అయితే మనం ఎవరం ఊరు విడిచి వెళ్ళడానికి వీల్లేదా?" అడిగాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"ఏమో? పోలీసుల అభిప్రాయాన్ని బట్టి ఉంటుంది. ఏమైనా పోలీసులకి తెలియజేయక తప్పదు. ప్రభా! సుధాకర్‌ని కూడా తీసుకు వెళ్ళి, పోలీసులకి చెప్పిరా. ఎక్స్‌ప్రెస్ టెలిగ్రాం ఒకటి యిచ్చి" అని మేడ మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళి, కాసేపట్లో తిరిగి వచ్చి ఓ కాయితం, అయిదు రూపాయల నోటు సుధాకర్ చేతికిచ్చాడు శ్రీనివాసరావు.

సుధాకర్ ఆ కాగితాన్ని చూశాడు.

యుగంధర్!

దయచేసి వెంటనే బయలుదేరి పునుగుపల్లికి రావలసింది.

శ్రీనివాసరావు జె.

మద్రాసు.

"యుగంధర్, మద్రాసు అంటే అందుతుందా అన్నయ్యా?" అడిగాడు సుధాకర్.

"ఆ! ఆయన టెలిగ్రాఫ్ అడ్రస్ అదే" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments